

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Homer's Iliade.

Sjette Sang.

Et

Indbydelseskrift

til

den offentlige Examen

i

Nyborg lærde Skole

den 6 September 1824 og følgende Dage.

Af

E. C. Guldberg,

Adjunct.

D d e n s e.

Trykt hos S. Hempel,

1824.

Troers og Danaers rædsomme Slag af Guderne flyedes ;
 heftig nu rasede Kampen hist og her hen over Sletten ,
 og de svang mod hinanden de kobberhærdede Landsler
 midt mellem Simois Strøm og den bølgende Xanthos.

Først hiin Telamons Søn Nias, Achæernes Bolværk, 5.
 Troernes Hærskare brød, og et Lys for Stridsfæller
 tændte;

thi han rammede Manden, af Thracernes Kjemper
 den bedste,

Alkamas, Søn af Euforos, stor og vældig og stridbar.
 Denne han rammede først i hestehaarige Hjelmhust,
 og i Panden ham traf; ja, ind til Venet sig bored 10.
 Spydets kobberne Dd; og Mulm indhylled hans Dine.

Nu Diomedes med vældige Stemme Arilos dræbte,
 Teutraes Søn; og Arisbe velbyggede Stad han beboede;
 rig paa kosteligt Gods han var og af Mennesker elsket;
 thi, bosat ved alsare Vei, var han gjæstmild mod Alle. 15.
 Dog var af disse ei Een, som værnende fremstod at
 fræmme

fra ham den skumle Død; men begge hiin skilte ved Livet,
 ham og hans Tjener i Kamp, Kalesios, ham, som med Tøilen
 skyrede Gangernes Skridt; de begge i Jorden nedstege.

20. Hisset Euryalos Drefos afvæbned og tappre Dpheltos;
 dernæst han foer mod Ujepos og Pedasos, Søner,
 som Nymphen
 Nais Ubarbara fordem den gjæve Bukolion fødte —
 selv en kongelig Søn af Laomedon den berømte,
 og den ældste i Byrd, men født af sin Moder i Løndom;
25. thi som Hyrde han pleiede Elskov og Samlivets Glæder,
 og hendes Liv velsigntes, saa Tvilling-Sønner hun fødte.
 Nu i Ungdoms straalende Kraft Euryalos Begge
 strakte i Døden hen, og Rustningen rev dem af Skuldren.
 Hist den kamplystne Helt Polypoites Ustyalos dræbte.
30. Med det kobberne Spyd Odysseus afvæbned Pidytes
 fra Perkote, og Leukros den gudlige Helt Uretaon.
 Nestors Søn, Antilochos, faldte med skinnende Landse
 Ubleros; Glatos faldt for Mændenes Drot Ugamemnon.
 Pedasos han, høitliggende Stad, beboede ved Bredden
35. af den yndige Satnios-Strom. — Paa Flugten Leitos
 Phylakos traf; Eurypylos nu Melanthos afvæbned.

Derpaa hiin med den vældige Røst, Menelaos, til
 Fange

tog Udrastos; thi skye hans Heste var' blevne paa Sletten;
 i Lamariind-Træets Grene indvikled' de Bognstangen
 knækked

40. foran paa krummede Bogn, og derpaa Begge mod Byen
 fore de hen, hvor de andre skyeblevne Heste henstyrede:

selv fra Sædet han tumled paa Ansigtet næsgruus i
Støvet.

ligeved Hjulet; og see, med den langthensfyggende Landse
over ham truende stod Menelaos den stolte Atride.

Men Adrastos omfavned hans Knae, og bedende talte: 45.

Skjant som Fange mig Livet, og rigelig Løsesum
modtag!

Mange Menodier ligge hos rige Fader bevared',

baade Kobber og Guld og Jern af kosteligt Arbeid:

gjerne min Fader heraf en ihyre Løsesum yder,

naar kun i Live han mig veed paa Achæernes Skibe. 50.

Saa han talte, og Hjertet i sfendellige Bryst han da
rørte;

Flux til sin Tjener i Kamp han vilde ham overantvorde,

hen til de hurtige Skibe at føre ham. Men Agamemnon

ilende løb ham imøde, og raabte med truende Stemme:

Broder! Blødhjertede Ven! hvortil den daarlige 55.

Medynt?

Sandelig, hist i dit Hjem er' ypperlige Bedrifter

oved' af troiste Mænd! Ha! Ingen af Disse skal undslye

grusomme Død for vor Haand! Selv Drengen, som

under sit Hjerte

Moderen bær, selv han skal ei undslye! men Alle tilhobe

gid de maae ryddes af Ilion ud, uforded', forglemte! 60.

Saa han taled, og Broderens Hjerte Helten omstemte,
 da han talede ret. Thi stødte han fra sig med Haanden
 Helten Adrastos, og flux Achæernes Drot, Agamemnon,
 traf ham i Lykken; tilbage han faldt; og Atriden med
 Foden

65. traadte paa Bryftet ham, og uddrog Æfetræ-Spydet.
 Restor nu raabende høit formanede argiviske Brødre:

Kjæreste Venner! danaiske Helte! Stridstjæmper hos
 Ares!

- D, at nu Ingen maa, i graadige Jagt efter Bytte,
 blive tilbage, for tungtbelæst at søge til Skibet;
 70. Først lad os Mændene fælde! og derpaa I rolige kunne
 plyndre de Faldne, som døde ligge henover Sletten.

Saa han taled, og Hvermands Mod og Hjerte op=
 muntred.

- Atter da vilde de Troer hensly't inden Ilions Mure
 for stridvante Achæer, ved Afsmagt Alle betvungne,
 75. hvis ei Helenos, Priami Søn, den ypperste Spaamand,
 var for Æneas og Hector, saaledes talende, freutraadt:

- Hector! Æneas! — thi allermest paa Eder jo hviler
 Troers og Lyciers Sag; i hver en frigerist Jdræt
 ere de ypperste I til at stride og snildt at udtænke —
 80. Her Eder stiller, og holder, farende om allevegne,
 Folket tilbage for Portene, førend de flygtende atter

Qvinderne falde i Hænder, og Sjenderne vorde til Jubel!
 Men, naar samtlige Hærskarer I med Mod har oplivet,
 kjæmpe mod Danaer ville vi da, og urokkelig stande —
 skjøndt nedtrykte vi ere — thi haardNødvendighed byder: 85.
 Men du, o Hektor! til Staden gaa, og der til vor Moder
 bringe du dette Ord: de ædlere Qvinder hun samle
 til blaasiet Athenes Tempel histoppe paa Borgen!
 der hun aabne med Nøglen Døren til hellige Bolig;
 og det Stør, som tykkes hende det skønneste, største 90.
 være i Borgen, og som hun selv af alle har kjærest,
 paa skjonloftet Athenes Skjød hun ydmyg nedlægge;
 tolv utænmede aargamle Qvier hende hun love
 i hendes Tempel at hellige hende, hvis over Staden,
 Troernes Koner og lallende Spæde hun sig forbarmer; 95.
 hvis hun Tydei Søn afholder fra hellige Troia,
 hiin ushyrlige Kriger, den vældige Vækker af Rædsel,
 hvem blandt Achæerne jeg den vældigste mener at være;
 end ei Achileus, Mændenes Høvding, som siges at være
 født af Gudinde, saaledes vi frygte; thi alfor heftig 100.
 raser han frem; ei Nogen i Mod med ham sig kan maale.

Saa han talte; og ei var Hektor sin Broder uhydig.
 Hurtig fra Bognen ned med Baabuene sprang han
 paa Jorden,
 svingende spidse Landser, rundt om han foer gjennem
 Hæren,

105. flydende den til Kamp, og rædsomt Slag han ophidsed,
 Om de vendte sig nu, og mødte Achæernes Angreb;
 og tilbage Argiverne vege, og Blodbadet standsed;
 fra den sunklende Himmels de sagde, en Gudsdom var stegen
 Troerne ned til Hjælp, at vende de flygtende Skarer.
110. Men høit raabend Hektor formaned de troiste Helte:
 Modige Troere! Brødre, til Hjælp hid kalded langt fra!
 Kjemper, o Venner! som Mænd, og svigter ei Heltenes
 Styrke,
 medens selv jeg til Ilion gaaer, for der at betyde
 Oldingsraadets ærværdige Fædre og vore Koner,
115. at de bønfulde Guderne, og Hekatomber dem love.

Dette sagt, gik bort den fjerbuskvaende Hektor,
 Og det sorte Skind ham slog om Nakke og Ankler,
 der som yderste Rand det hvælvede Skjold omkantede.

- Glaucos, Hippolochi Søn, og Lydei Søn Diomedes
 120. midt mellem Hærene mødtes, ligende efter at stride;
 men, da med ilende Skridt alt nær ved hinanden de stode,
 ham tiltalede først med sin vældige Røst Diomedes:

Hvilken Dødelig er vel Du, Du Gjarve! thi ikke
 nogentid før i Kampen, Mændenes Hæder, jeg saae Dig;
 125. men nu dit Mod har drevet Dig vidt forud for de Andre,
 da min langthenskyggende Landse Du kjet oppebier.
 Men ulyksalige de, hvis Sønner møde min Brede!

Men, er udsødelig Du fra høien Himmel nedstegen,
 visstelig ei med himmelske Guder jeg agter at kjæmpe.
 Selv den stærke Lykurgos, som stred med de himmelske
 Guder, 130.

Dryas's Søn, ei længe fristede Livet paa Jorden,
 han, som engang forfulgte den sværmende Gud Dionysos'
 fostrende Nymphes paa hellige Bjerg Nyseion, saa Dffret
 Alle til Jorden de kastede, af Drabsmanden Lykurgos
 saared' med Spydets Dd; men Dionysos forstræffet 135.
 dykked i Havets Bølge; og Thetis i Barmen den Bange
 tog; thi mægtig Skræk over Mandens Trusel betog ham.
 Men de saliglevende Guder vrededes paa ham;
 blind ham gjorde Kronos's Søn; og ei længe han Livet
 fristede; thi forhadet han blev af de evige Guder. 140.

Nei! med salige Guder jeg ei har i Sinde at kjæmpe!
 Men, er en Dødelig Du, som næres af Algerens
 Frugter,
 nærmere træd, at Du snart til Dødens Egne maa vandre!

Ham gjensvared Hippolochos' Søn, den herlige
 Kjæmper:

Tydeus' høihjertede Søn! Hvi monne Du saaledes spørge 145.
 efter min Byrd? Som Bladenes Byrd er Mændenes ogsaa.
 Seer Du?! Bladene Binden paa Jorden nedstrøer,
 men andre
 grønne Skov udskyder, naar Baarens Time oprinder;

saaledes Mændenes Byrd fremspirer, og atter forsvinder.
 150. Men, staaer dit Hu til dette at vide, velan — at tilfulde
 Du min Byrd kan erfare; vel mange Mænd den alt
 fjende: —

Dybt i hestenærende Argos Ephyre ligger,
 Byen, hvor Sisyphos, blandt Mænd den listigste, leved,
 Sisyphos, Kolos' Søn; og Sønnen Glaukos han avled;
 155. Glaukos avlede atter den gjæve Bellerophontes;
 Guderne Skjønhed ham og elskelig Manddomsstyrke
 skjenkede: Men paa Evig da pønsede Prøtos imod ham:
 ud han af Landet ham drev, enddog iblandt alle Argiver
 han den tapperste var; thi Zeus med sit Scepter be-
 tvang ham.

160. Prøtos' Hustru, gudlige Anteia i rasende Brynde
 lønlig Elskov begjærte af ham; dog ei overtalte
 hun den ædleste Mand, den klogtige Bellerophonte s.
 Lyende da til Lygn hun talte til Konningen Prøtos:

Selv gid omkomme Du maa, hvis ei Du Ridningen
 dræber;

165. Elskov han af mig, din uskyldige Hustru, begjærte.

Saa hun talte; og Kongen Brede betog, ved Saadant
 at høre;

dog forsaged han blodige Daad; thi den han afflyede,
 men han ham sendte til Lycien hen, og usalige Skrifteegn
 medgav ham — Dødsvink indrifsed i sammenlagt Tavle —

bød ham Svigerfad'ren at vise dem, for at omkomme. 170.

Hiin til Lycien gik med Gudernes herlige Leide.

Men, da Lyciens Land og bølgende Xanthos han naaede,
gunstig med Hader ham modtog vide Lyciens Konning,
og ni Dage beværtet' han ham, ni Dyrer han offred.

Men, da nu tiende rosenfingrede Eos sig viste; 175.

da han adspurgte sin Gæst, og fordrede Striften at skue,
som fra Svigersønnen han ham monne medbringe.

Men, da han nu den grusomme Tavle havde modtaget,
først Chimæra, det sæle Udyr, han at dræbe befoel ham;
ei af Menneſke-~~Et~~ hun var, men af Guder udſprungne: 180.

fortil Love og bagtil Drage, i Midten en Hungjed,
rædsomt spyende ud en mægtig brændende Lue —

Dog ombragte han hende, tryk ved Gudernes Terteegn.

Dernæſt med de vidtberømte Solhimer han kjæmped:

ſelv han den kaldte den haardeſte Kamp, han med

Mænd havde prøvet. 185.

Derpaa han Amazonerne dræbte, de mandige Qvinder.

Endnu dog Hiin paa Veien en anden Snare ham ſtilled;

thi af det vide Lycien han de Tappreſte valgte,

ſtilled i Baghold dem; men ei de vendte tilbage;

thi dem Alle nedlagde den giæve Bellerophontes. 190.

Men, da i ham han erkjendte en tapper guddommelig

Ætling,

holdt han ham der tilbage, og gav ham ſin Datter til Ægte;

ja, Halvdelen ham gav af hele sin Konginge-Hæder.
 Og en Jordlod de lyciske Mand, udmærket blandt alle,
 skjon til Biingaard og Møieland, ham til Dyrtning

195.

udviste.

Trende Børn hun fødte den klogtige Bellerophontes:
 Ifsandros samt Hippolochos og Laodameia.

Men med Laodameia den vise Zeus havde Dngang:
 og den gudlige Sarpedon hun, den kobberrustede fødte.

200. Men, da nu ogsaa han af alle Guder forhadt blev,
 ene for sig han vankede om paa aleiske Slette,
 rugende over sin Harm, undvigende Menneskers Fodtrin.
 Ares, i Krig umættelig, dræbte hans Søn Ifsandros,
 kjæmpende med de vidt berømte Solymmer; og hende

205. dræbte Artemis med gyldne Seiler, den vrede Gudinde.
 Mig Hippolochos avled, fra ham jeg regner min Herkomst.
 Han til Troia mig sendte, og ivrig mig lagde paa Hjerte,
 stedse den første at være, udmærket for alle de Andre,
 ei mine Fædres Æt at beskjæmme, som i Ephyre

210. og det vide Lyciens Land de Første har været.

Det er den Byrd, det Blod, hvoraf jeg mig roser at være.

Saa han taled; og glad Diomedes blev, med den
 vældige Stemme:

I den frugtbar nærende Jord han fastede Spydet,
 og med ventlige Ord tiltaled han Folkens Hyrde:

Sandelig, gammel Gæstven du er mig fra Fædrenes
Dage! 215.

Thi den gudlige Oeneus engang i Borgen beverted
gjæve Bellerophontes, og tive Dage beholdt ham;
skjønne Gæstevensgaver da og de skænked hinanden:
Oeneus gav et Belte, som skinnende funkled af Purpur,
Bellerophontes et gyldent Dobbeltbæger til Gjengjæld; 220.
det ved min Bortgang jeg lod i Borgen blive tilbage.
Tydeus ei jeg mindes; thi, medens endnu jeg var lille,
mig han forlod, da Achæerne faldt for thebiske Mure.
Derfor jeg din Gæstven er nu her midt i Argos,
du i Lycien min, naar engang tilbage jeg vender, 225.
Lad da og med Spydene os undvige hinanden!
Mange Troer jo mig og Stridsfæller stande tilrede,
til at fælde, hvem Guden forunder, og jeg kan indhente;
mange Achæere dig skaae vi, for Fjender at dræbe.
Baabnene vi ville verle, paa det og hine erkjende, 230.
at vi os rose, fra Fædrenes Tid Gæstvenner at være.

Saa de taled, og flux de derpaa af Vognene nedsprang,
grebe hinandens Hænder, og Troskab tilslagde hinanden.
Men da i Sandhed Zeus Forstanden Glaukos berøved,
at med Tydeus' Søn, Diomedes, han verlede Baaben, 235.
gyldne, vel hundrede Dyrer værd, for Kobberne, ni værd.

Men, da Hektor kom til den skæifte Port, hvor Bogen
stod, da flokkedes om ham Troernes Koner og Døttre,

spørgende om deres Sønner og Brødre og Venner og deres
 240. Ægtemænd; men han til Guderne bed dem at bede,
 Alle efter hinanden; men Mange betoges af Sorger.

Men, da han kom til Priamos' Borg af underfuld
 Skjønhed,
 prægtig opført med straalende hvælvende Gange —
 derinde
 vare af skjenglattet Marmor halvhundred' Gemakker,
 245. byggede op til hinanden; hvor Konning Priamos' Sønner
 hviled i Sønnen hos deres ægteviede Koner; —
 ogsaa for Døttrene var der af skjenglattet Marmor
 Gemakker,
 tolv høiloftede, ligesfor, tvert over i Gaarden,
 byggede op til hinanden; hvor Konning Priamos' Sviger-
 250. Sønner hviled i Søvn hos de blufærdige Koner —
 kom imøde ham der Hekuba, hans gavmilde Moder,
 med Laodike ved Haanden, af Døttrene ypperst i Skjønhed,
 trykked hans Haand, og nævned hans Navn, og talte
 saaledes:

Søn! hvi kommer du hid, og vilde Feldtslag forlader?
 255. Sikkert trænge os haardt de usalige Mænd fra Achaia,
 sægtende rundt om Staden; og dig dit Sind har tilskyndet,
 hid at komme, fra Borgen at hæve til Zeus dine Hænder.
 Men nu tøve du, til en listig Viin jeg dig bringer,
 at du først til Faderen Zeus og de øvrige Guder

bringer dit Offer; og dernæst selv en Lædskedrik nyder. 260.
 Vinen er kraftig Styrkning for Manden, naar træt han
 er vorden,
 som nu du er træt af Kampen for Bennerne dine.

Hende svared den vældige, sjerbustvæiende Hektor:
 ei du række mig liflige Viin, ærværdige Moder!
 at du mig ei afkræfter, og Mod og Styrke mig svigte. 265.
 Ei med utoede Hænder jeg vover for Zeus at udgyde
 dunkelrød Viin; den fortomskede Kronion ikke
 sømmer det sig besudlet med Blod og Støv at anraabe.
 Men til byttebringende Pallas Athenes Tempel
 gange med Offere du, af ædle Matroner ledsaget! 270.
 Og det Glor, som tykkes hende det skønneste, største
 være i Borgen, og som hun selv af alle har kjærest,
 paa skjønløkket Athenes Skjød hun ydmyg nedlægge;
 tolv utæmmede aargamle Dvier hende hun love,
 i hendes Tempel at hellige hende, hvis over Staden, 275.
 Troernes Røner og lallende Spæde hun sig forbarmer;
 hvis hun Lydeus' Søn afholder fra hellige Troia,
 hiin ustyrlige Kriger, den vældige Bækker af Rædsel.
 Men til byttebringende Pallas Athenes Tempel
 gange du hen! selv gaaer jeg, for Paris at tale
 til Rette, 280.
 om paa min Røst han vil agte; at! maatte dog Jor-
 den sig aabne

for ham snart! thi ham den Olympiske Skjermer til Uheld
 baade for Troer, høimodige Priamos og for hans Søner.
 Maatte jeg ham kun see nedstige i Uis's Bolig,
 285. sig jeg vilde: mit Hjerter har glemt sin frydløse Jammer.

Saa han taled; — til Morgen hun gif og Tærner
 Befaling

gav hun; Disse de ædle Matroner i Staden forsamled.
 Selv i Gemakket det listig dustende derfra hun nedsteeg,
 hvor de kunstigvirkede Stør, sidoniske Qvindens
 290. Arbeid, laae, som selv den gudlige Helt Alexander
 havde fra Sidon bragt, beseilende Havet det vide,
 da den ædelbaarne Helene til Hjemmet han førte.
 Et af disse, det største, og skønnest ved kunstfulde Arbeid,
 løstende Hekabe tog til Gave for Pallas Athene —
 295. lig en Stjerne det sunkled — underst laa det af alle.
 Bort hun ilede, og mange ædle Matroner med hende.

Men, da disse nu kom til Athenes Tempel paa Morgen,
 aabned for dem Dørene flux skjønkindet Theano,
 Rikseus' Datter, Kone til Hestebetvinger Antenor:
 300. hende havde de Troer sat til Athenes Præstinde.
 Alle med Jammerstrig til Athene Hænderne hæved.
 Men hun selv, skjønkindet Theano, tagende Støret,
 ned paa Skjødets af skjønløkket Athene det lagde;
 bedende saa hun den store Zeus's Datter anraabte:

Hellige Pallas, som skjermmer vor Stad, o store Gudinde! 305.
 Sonderbryd Diomedes'ses Spyd, og giv, at han selv maa
 styrte til Jorden ned foran de skæffe Porte!

Tolv utæmmede aargamle Dvier flux vi nu love,
 her i dit Tempel at hellige dig, saafremt over Staden,
 Troernes Koner og lallende Spæde du dig forbarmer. 310.

Saa hun bedende talte, men Pallas Athene det afsløg. —
 Medens hine den store Zeus's Datter anraabte;
 til Alexanders skjonne Bolig Hektor var gangen;
 selv han havde den bygt med Mænd, de ypperste dengang
 blandt de kunstforstandige Mænd i frugtbare Troia; 315.

de et Sovegemal ham bygged, en Sahl og en Forgaard
 nærved Priamos Kongens og Hektors, oppe paa Borgen.
 Der nu Hektor, Zeus's Yndling, indtreen; og i Haanden
 holdt han et Spyd af elleve Alen; og yderst paa
 Skattet

funkkled den kobberne Spids; en Guldring løb der
 omkring den. 320.

Ham han fandt i Gemakket med deilige Vaaben at syste,
 Pantser og Skjold, og krummede Bue med Dinhu
 at glatte;

men Helene, argiviske Dvinde, med sine Tærner
 sad i Kreds, og Pigerne kunstige Arbeid anviste.

Men, da Hektor ham saae, med haanende Ord han ham
 skjældte. 325.

Kjære! er det vel Ret, at nære i Hjertet din Brede!
 Folket i Døden omkommer, Kjømpende udenom Byen
 og om den steile Muur; for din Skyld Hujen og Feltslag
 raser om Staden; du selv til Brede vilde opirres,
 330. om seendragtig du Nogen saae til det blodige Feltslag.
 Op da, at Staden ei af fjendtlig Ild skal opbrændes!

Ham gjensvarede derpaa den gudlige Helt Alexander:
 Hektor! da du mig skjælder med Ret og ikke med Uret,
 vil jeg svare dig saa; du mærke derpaa: og mig høre:
 335. ei var det Brede, ei heller Had til de Troer, hvorfor i
 Hjemmet tilbage jeg blev: til Sorgen jeg kun overgav mig.
 Men just nu min Kone med venlige Ord overtalte,
 og til Krig tilskyndede mig; og saaledes tyktes
 bedre det og mig selv; — men Seiren vexler i Kampen.
 340. Nu velan da, vie, at jeg Ures' Baaben ifører
 mig, eller gaac; jeg følger, og vist jeg skal dig indhente.

Saa han talte, men fierbuskvaiende Hektor ei svarte.
 Men Helene med venlige Ord tilsalede saa ham:

Du, som er Frænde til mig, den usle, ondskiftende
 Qvinde! —

345. O, at dog paa den Dag, da Moderen forðum mig fødte,
 grusomme Stormvind ud i Hieldets Ord havde revet
 mig, hvad heller hen til Havets høitbrusende Bølge!
 Hvor mig Bølgen bort havde skyllet, for alt dette skete!

Men, da nu Guderne disse Ulykker have besluttet,
 maatte dog Hustru jeg for en bravere Mand være bleven, 550.
 som forstod sig paa Menneskers Daddel og trykkende
 Skændsel!

Styrke i Sjælen ei findes hos ham, ei heller herefter
 findes vil; men visseelig derfor og Frugten han høster.
 Men velan, gik ind nu, min Frænde! tag Sæde
 paa Stolen!

Mæst af Alle dit Sind af Kampens Møie omspændes 555.
 for min Skyld, jeg Uste! og for Alexanders Udaad.
 Os en grusom Lod tilfikkede Zeus, at herefter
 og blandt kommende Skæfter vi besjunge vil blive.

Gjensvared hende den vældige fjerbustvaiende Hektor:
 ikke med venlige Ord du byde mig sidde, Helene! 560.
 ei du mig dog overtaler; thi alt mig mit Hjerte tilskynder
 Troerne ile til Hjælp; stærkt monne de efter mig længes.
 Denne du heller opmuntre med Ord, at selv han maa ile,
 og endnu mig naae, imens jeg er inde i Byen.
 Thi jeg ogsaa vil gaae til mit Huus, for atter at flue 565.
 Lyndet og min lallende Søn og elskede Kone.
 Ikke jo veed jeg, om tiere til dem jeg kommer tilbage,
 eller mig Guderne nu underlægge Achæernes Hænder.

Dette sagt, gik bort den fjerbustvaiende Hektor.
 Snarlig og derpaa Helten til Hjenbyggede Borg kom, 570.
 men hvidarmet Andromache fandt han ei inde i Sæhlen;

hun tilligemed Sønnen og Skjønttilflorede Lærne
 stod endnu oppe paa Taarnet, og sukked og jamrende
 klaged.

Men, da Hektor ei fandt sin adle Hustru derinde,
 375. traadte til Tærsklen han hen, og til Slavinderne talte:

Herer, Slavinder! velan! og flux fortæller mig
 Sandhed:

hvorhen er hvidarmet Andromache gangen fra Borgen?
 mon til Svigerinder, til skjønttilflorede Broder-
 Koner, mon til Athenes Tempel hun gif, hvor de andre
 380. Troerinder forsone skjønløkkede vrede Gudinde?

Ham den driftige Skafferste saaledes atter gjensvared:
 Hektor! da saa alvorlig du byder fortælle dig Sandhed:
 ei til Svigerinder, til skjønttilflorede Broder-
 Koner, og ei til Athenes Tempel hun gif, hvor de andre
 385. Troerinder forsone skjønløkkede vrede Gudinde;
 men til Iliens store Taarn hun gif, da hun hørte,
 Troerne haardt betrængtes, og stor var Achæernes Vælde.
 Snart med ilende Skridt hun naaede til Iliens Mure,
 lig en Rasende; — Ammen følger bærende Barnet.

390. Saaledes Skaffersten taled, og Hektor ilede af Borgen
 samme Wei tilbage henad skjønbbyggede Gader.
 Men, da gjennem den store Stad omsider han naaede
 hen til skærfiske Port — ad denne gif Weien til Sletten —

Løbende der ham imøde hans rigtudsstyrede Kone
 kom: Andromache, høibeheartet Hektor's Datter; 395.
 Dybt ved Foden af skovrige Plakos Hektor's boede,
 i hypoplakiske Theba, Kiklernes magtige Konning;
 dennes Datter var gift med kobberrustede Hektor —)
 Strax derpaa hun ham mødte, og Tarnen fulgte
 med hende,

bærende ved sin Barm den umyndige, lallende Spæde, 400.
 Hektor's elskede Søn, lig funklende Stjerne i Skjønhed;
 Hektor ham kaldte Skamandrios, men Astyanax kaldte
 ham de Andre; thi Hektor ene om Ilios værnede;
 og han smilede tavst, idet han Barnet beskued;
 men Andromache hos ham stod, og Taarer hun sædte, 405.
 trykked hans Haand, og nævned hans Navn, og talte
 saaledes:

Kjære! dit Mod vil dræbe dig bradt; og ei du forbarmes
 over det lallende Barn og mig elendige Kone;
 snart din Enke jeg er; thi snart dig Achæerne dræbe,
 styrtende Alle paa dig! Men mig det bedre vil være, 410.
 dig berøvet, at stige i Jorden ned; thi ei anden
 Trøst der længer vil være for mig, kun Sorrig, naar
 du din

Skjæbne har fulgt. Ei Fader, ei heller ærværdige Moder
 har jeg; thi Faderen min, gudlige Achilles ham dræbte—
 han, som skjøntophyggede By, høiportede Theba, 415.

ødelagde, Cilicernes Stad; — Gætton dræbte
han, dog ei han afvæbnede ham; thi dette han skyede;
men paa Baal han brændte ham med den kunstige
Rustning,

og en Gravhøi opkasted; vrestiadiske Dympher,

420. Døttre af ægtsførende Zeus, rundt plantede Elmec.

Brødre og jeg havde mig syv i Borgen, men Alle
paa den selvsamme Dag nedstege i Nis's Bolig;
thi dem dræbte gudlige Helt, raffodet' Achilleus
hist ved de hvide Faar og tungtfodløstende Orne.

Men min Moder, som herskte ved Foden af skovrige

425.

Plakos,

hende herhid han førte med Krigens øvrige Bytte,

dog frigav for en uhyre Løsesum hende han atter;

men i Faderens Borg hende traf piltglade Artemis.

Hektor! see, du Fader mig er og ærværdige Moder,

430. Broder ogsaa, ja blomskrende Egtesfælle du er mig.

Men saa forbarm dig da, og her paa Taarnet du blive,

faberløs ei din Søn du gjøre, din Hustru til Enke!

Folkene hist du stille ved Figentræet; thi Staden

der tilgængelig er, og Muren udsat for Angreb!

435. Trende Gange de Ypperste der have prøvet at storme,

forst de tvende Ajaxer og herlige Idomeneus,

saa Attribernes Broderpar og den tappre Lybide;

om nu Een, i Draklerne kyndig, saa har befalet,

eller og dertil Sjælen dem selv har tilskyndet og drevet.

Sende gjenhvared den vældige, sferbuffvaidende Hektor: 440.
 ogsaa mig, min Hustru! ligger alt dette paa Hjerte;
 men for høit jeg Troerne og langslørede Qvinder
 ærer, til at jeg som en Nidding Krigen kan undflye.

Ikke tilskynder mig Sjælens Drift, skjøndt altid jeg lærte
 tapper at være, og blandt de forreste Troer at kjæmpe, 445.

høvdende baade min Faders vældige Roes og min egen.

Thi for vist i mit Sind og mit Hu jeg dette erkjender:
 komme vil dog den Dag, da det hellige Ilios falder,
 Ilios' Folk og Priamos, landsefvingende Konge.

Dog ei meget Troernes Nød i Laanen mig smerter, 450.

hverken Hekabes selv, ei heller Priamos Kongens,
 eller Brødrenes, som, saamange i Tal og saa tappre,
 skulle for fjendtlige Stridsmænd bradt nedsegne i Stø-

vet, —

som din Skjebne, naar Een af de kobberpantfred' Achæer
 fører dig grædende bort, og Frihedens Dag dig berøver; 455.

da skal i Argos Bæven du flaae for fremmede Frue,
 og bære Vand fra Hyperias eller messeiske Kilde
 sukende dybt; men haardt Nødvendigheds-Ålaget dig

trykker;

da skal Mungen vel sige, som Laarer seer dig at falde:
 Hektors Hustru var denne, den ypperste fordum i 460.

Kampen

blandt de hestebevingende Troer, i Ilios-Krigen.

Saa skal Mungen vel tale; men dig vil Smerten fornyes,
 favnende saadan Mand, som Trældommens Dag kan
 afvende.

465. Men mig skjule, affjælet, i Jorden opkastede Gravhøi,
 førend jeg dit Strig og din Vortførelse hører!

Dette sagt, efter Sønnen rakte den straalende Hektor.
 Men høitkrigende Barnet til skjønbeltede Ammes
 Bryst sig heldte, ved Synet af omme Fader forstræffet,
 bange for Kobberet og den hestehaarige Hjelmbuff,
 470. som han truende vaie saae fra Toppen af Hjelmen.
 Og den omme Fader loe og ærværdige Moder.

Strax af Hovedet Hjelmen tog den straalende Hektor,
 og paa Jorden satte den glimrende ned; og, da nu han
 lysset havde sin elskede Son, og paa Hænder ham
 vugget,

475 bedende saa til Zeus og de andre Guder han taled:

Zeus og I andre Guder! D, giver, at ogsaa denne,
 Sønnen min, maa blive som jeg, blandt Troer
 udmarkt,

baade saa dygtig i Styrke, og mægtig i Ilios herste!
 at man engang maa sige, naar hjem han vender fra Krigen:

480. bravere han end sin Fader! Fra slagne Fjende han bære
 blodige Bytte hjem, og Moderens Hjerter sig fryde!

Dette sagt, i den elskede Kones Hænder han lagde
 Sønnen sin; og hun ved duftende Bryst modtog ham,

mellem Taarer og Smil. Men Manden saae det, og
 ynked,
 klappede hende med Haanden, og navnede Navnet,
 og jagde: 485.

Kjære! heller ei alfor dybt du i Hjertet dig gramme!
 Thi mod Skjæbnen ei skal Rogen mig sende til Nis.
 Men for vist jeg troer, at Jngen, feig eller tapper,
 har, naar først han til Verden er født, undflyet sin
 Skjæbne.

Men til Huset du gaae, og huuslige Dont du passe, 490.
 Væven og Tenen, og dine Tærner alle du byde
 deres Dont at skjotte. Men Krigen er Mændenes Arbeid,
 meest for mig blandt Alle, som ere i Ilios fødte.

Talende saa, sin Hestehaarshjelm den straalende Hektor
 atter greb; — til Hjemmet gif den elskede Kone, 495.
 seende ofte sig om, udgydende blomstrende Taare.
 Snart hun derpaa kom til vældige Drabsmand Hektors
 skjøntopbyggede Borg; og mange Tærner derinde
 fandt hun; Suk og Graad hun hos dem Alle opvakte.
 Hektor, end i levende Live, i Hjemmet begræd de; 500.
 thi ei troede de, at han tiere skulde fra Krigen
 komme, og undflye Achæernes Brede og Hænder.

Heller ei Paris tøvede i høithvælvede Bolig;
 men, iført de kunstige Vaaben, med Kobber udjiret,

505. iled til Staden han ned — de suælle Fødder han brugte.
 Som naar Staldhest, rigelig fodret lange ved Krybben,
 sønderrivende Grimen, og, stampende, hen over Markens
 Leber, vant til i deiligfydende Strøm sig at bade,
 brystende sig, med Hovedet høit i Veiret — trindtom
510. Herderne Manten slagrer; selv af sin Skjønhed den
 stolt er;

let dens Knæ den bare til Hoppers vanlige Græsgang:
 saaledes Paris, Priamos' Søn, hoverende ned fra
 høie Pergamos stæg; lig Solen straaled hans Rustning;
 hurtige Fødder ham bare afsted, og stærklig han derpaa

515. Hektor, sin gudlige Broder, traf, da bort han sig vilde
 vende fra Stedet, hvor han havde talt med sin Hustru
 i Cenrum.

- Ham tiltalede først den gudlige Helt Alexandros:
 Kjære! vist længe jeg dig i din Til har sinit, imens jeg
 tøver, og ikke er kommen til rette Tid, som du bed mig.
526. Svarende ham tiltalte den sjerbustkvaende Hektor:
 Kjære! vist kan ei nogen Mand, som billig vil være,
 dadle din Gjerning i Kampen; thi stærk du er; men
 med Forsæt
 nøler du, scendragtig du er; og dette mit Hjerter
 dybt i sit Indre bedroves, at haanende Ord jeg maa
 høre
525. om dig af Troerne, som for din Skyld Meget maa lide.

Dog, lad os gaae! Om dette vi siden vil enes, naar
engang

Zeus forunder os, de himmelske evige Guder
Friheds-Bægeret her til Tak at bringe i Borgen,
naar vi de pantsfred' Achæer ud have jaget af Troia.

Nykyöling Cathedralsskole.